

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. K.**, zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č. j. 53 Az 3/2021 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Matěji Šedivému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 28. 4. 2021, č. j. 53 Az 3/2021 - 14, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2020, č. j. OAM-125/LE-BE01-VL16-2020. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o azylu*“), jako zjevně nedůvodná.

[2] Při posuzování žaloby vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně ve své žádosti o mezinárodní ochranu a následném pohovoru k žádosti uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani nebyla jinak politicky aktivní. Je vdova a má jednu dospělou dceru. Na Ukrajině naposledy žila v Dněpropetrovské oblasti. V roce 2008 si opatřila české vízum a v létě téhož roku přicestovala do České republiky. Uvedla, že je zdravá a nemá žádná zdravotní omezení. Žádost o mezinárodní ochranu podala z toho důvodu, že se v ČR seznámila s Ukrajincem, který má povolení k trvalému pobytu, a od roku 2009 žijí ve společné domácnosti. Chtějí se vzít, ale žalobkyně zde pobývá nelegálně, proto nemohou. Nedovede si představit,

že by bez něj žila. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit, nemůže bydlet ani u dcery, neboť ta je drogově závislá a nemá žádný byt.

[3] Krajský soud poté konstatoval, že zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2 zákona o azylu). Definici tohoto pojmu lze nalézt v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krajský soud připomněl, že žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, neboť podstatou tohoto konceptu je „nezkoumání“ důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „*bezpečné země původu*“ splňuje. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu pak je přenesení důkazního břemene a břemene tvrzení na žadatele o mezinárodní ochranu; bylo tedy na žalobkyni, aby prokázala, že právě v její konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu.

[4] Žalobkyně v žalobě tvrdila, že by jí měla být udělena mezinárodní ochrana, neboť se nemá kam na Ukrajinu vrátit a chce žít v ČR se svým snoubencem. Tyto důvody jsou dle krajského soudu sice lidsky pochopitelné, nicméně nejsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Tyto okolnosti totiž nevyvrací závěr, že je Ukrajina bezpečnou zemí původu; naopak z výpovědi žalobkyně jasně vyplynulo, že na Ukrajině nikdy žádné problémy neměla. Bez potíží jí bylo vydáno vízum a mohla volně vycestovat ze země. Žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by dokládaly, že právě pro ni není Ukrajina bezpečnou zemí; tvrzení o soužití se snoubencem v ČR na tom nic nemění.

[5] Nakonec krajský soud shledal nedůvodnou námitku žalobkyně, že se žalovaný nezabýval tvrzenými důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Odkázal na § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle něhož správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohla být žadatelka o udělení mezinárodní ochrany vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, jestli jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona nebo zda jí lze udělit doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný tudíž nebyl povinen, na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně, se dalšími důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany zabývat.

[6] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Výslovně neuvádí žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Stěžovatelka nejprve opakuje skutečnosti, kterými odůvodnila svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále vytýká žalovanému, že se nezabýval jí tvrzenými důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a namísto toho posuzoval bezpečnostní a politickou situaci na Ukrajině, což se stěžovatelčím azylovým příběhem nijak nespojuje; krajský soud pak tento nesprávný postup žalovaného nekriticky převzal. V této souvislosti stěžovatelka odkazuje na důvody, které dle ní svědčí pro udělení humanitárního azylu (tj. na Ukrajině nemá zázemí, v ČR žije dlouhou dobu se snoubencem, který s ní do země původu nemůže odcestovat, a je již vysokého věku). Nakonec toliko obecně uvádí, že krajský soud nereagoval na uplatněnou žalobní argumentaci a napadený rozsudek je věcně nesprávný; k tomu cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu pojednávající o požadavcích na odůvodnění správních rozhodnutí (nikoli soudních rozhodnutí).

pokračování

[8] Žalovaný se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna zmiňovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[11] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvedla, v čem spatřuje její přijatelnost, důvody přijatelnosti neshledal ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. V řízení nebyla nastolena žádná právní otázka, k níž by se musel vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, najevo nevyšla ani žádná jiná skutečnost, která by svým významem podstatně přesahovala zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku či postupu, který vedl k jeho vydání, ani žádné hrubé či excesivní vady, které by eventuálně rovněž mohly vést k závěru o přijatelnosti kasační stížnosti. Rozsudek krajského soudu nevybočuje z předepsaných standardů, vypořádání žalobních námitek odpovídá mírou své konkrétnosti formulaci žalobních námitek, a to při zohlednění skutečnosti, že žaloba neobsahovala žádná tvrzení, která by vyvracela závěr žalovaného, že Ukrajina je tzv. bezpečnou zemí, v důsledku čehož byla žádost stěžovatelky vyhodnocena jako zjevně nedůvodná (při posuzování této otázky vycházel krajský soud z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu reprezentované rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70).

[12] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

[14] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 3 Azs 145/2021 - 29, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Matěj Šedivý, advokát se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 19. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní

služby, které spočívaly v převzetí a přípravě zastoupení a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti. Za každý právní úkon náleží zástupci stěžovatelky odměna v částce 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 600 Kč. Ustanovený zástupce soudu nedoložil, že je plátcem DPH, přiznaná odměna se mu proto nenavýšuje o částku, která odpovídá sazbě této daně. Celkem proto náleží zástupci stěžovatelky odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu